

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.513 van 14 januari 2002
in de zaak A.91.296/XIV-6379.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 15 april 1971 en van Joegoslavische nationaliteit, op 26 april 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS ;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 15 augustus 1999 en verklaart zich vluchteling op 16 augustus 1999.

1.2. Op 21 januari 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Volgens zijn opeenvolgende verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Junik (gemeente Deçan), Kosovo zijn. Op 20 februari 1999 zou het Servische leger Junik binnengevallen zijn en alle bewoners verjaagd hebben. Na een verblijf van een tiental dagen in de bergen rond Junik, zou betrokkene samen met zijn familie naar Albanië gevlucht zijn waar hij ongeveer twee maanden zou verbleven hebben. Samen met zijn zus en haar minderjarig kind zou hij na een verblijf van eveneens ongeveer twee maanden in Italië naar België zijn doorgereisd, waar hij op 16 augustus 1999 asiel aanvraagde. Betrokkene zou in Kosovo niet meer over een werk of woning beschikken. Bovendien is hij niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, waar zijn ouders volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds opnieuw zouden verblijven. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999,

hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.

Het feit dat betrokkene niet meer over een werk of woning beschikt in Kosovo is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte dient nog vermeld te worden dat betrokkene luidens zijn beweringen, van begin maart tot begin augustus 1999 in Albanië en Italië verbleven heeft. Hierbij heeft hij geen concrete feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat hij deze landen verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, gedurende een totale duur van langer dan drie maanden in verschillende andere landen verbleven, en het laatste van die landen verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 21 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat beide verwerende partijen in hun nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontwikkelt dat, hoewel summier, niettemin voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoeker d.d. 24 januari 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indiende tegen de beslissing van weigering van verblijf d.d. 21 januari 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken betekend.

Dat verzoeker bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzonder(de) persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoeker derhalve bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat hij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal zijn relaas uiteen te zetten.”;

Overwegende dat, wat de beweerde schending van de rechten van verdediging en van de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat geen wettelijke bepaling het horen van verzoeker voorschrijft, evenmin dat de rechten van verdediging onverminderd van toepassing zijn; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat de Commissaris-generaal in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van zijn beslissing; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over voldoende elementen beschikte om, zonder verzoeker te horen, tot een gemotiveerde beslissing te komen en dat enkel is vereist dat verzoeker in het kader van de asielprocedure nuttig voor zijn belangen kan opkomen; dat verzoeker deze mogelijkheid had bij het indienen van het beroepschrift dringend beroep; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid

een vragenlijst van de Commissaris-generaal in te vullen; dat hij de kans kreeg om zo nodig aanvullende stukken in te dienen; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de beslissing de artikelen 1, A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer deze stelt dat verzoeker geen gewag maakt van feiten of elementen van aard om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat (eerste) verweerder naliet rekening te houden met het feit dat verzoeker van Albanese origine en afkomstig is uit Kosovo.

Dat verzoeker problemen kende met de Servische autoriteiten waardoor hij genoodzaakt was zijn land te ontvluchten.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WO II. Dat de Joegoslavische autoriteiten in gans Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanees, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat evenwel het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992» in tal van paragrafen (de) het subjectieve element van vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38 : «Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération.»

Par. 40 : «La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur» en par. 52 : «Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé».

Dat verzoeker angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat immers dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit “De Morgen” d.d. 24.02.2000 “Navo bezorgd over Servische troepenopbouw nabij Kosovo”, stuk 2).

Dat (des)ondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in Kosovo opnieuw opblaait (cfr. artikel uit “De Morgen” d.d. 14.02.2000 “Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica” stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International “Federal Republic of Yugoslavia (Kosovo). Update from the field”, d.d. januari 2000 blijkt dat de toestand in Kosovo momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in Kosovo een “disturbing increase in human rights abuses” (p. 1) vast, verder “there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in Kosovo” (p. 2) en “there has been a marked increase in criminality in Kosovo and the administration has been unable to establish a functioning judicial system” (p.4).

Dat verzoeker, gezien de onzekere politieke situatie en gezien hij getuige was van een bloedige uitroeiingsoorlog, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat verweerder onvoldoende rekening hield met alle gegevens van verzoekers asielrelaas, meer bepaald met het subjectieve element van verzoekers vrees en met de feitelijke actuele toestand in Kosovo. Dat derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 1, A(2) en 33 (nonrefoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen schendt.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal op het eerste gezicht op goede gronden als determinerend motief doet gelden dat de door verzoeker ingeroepen vrees, namelijk de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, niet meer actueel is; dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst; dat bovendien het feit dat verzoeker niet meer over een woning noch over werk beschikt in Kosovo, een probleem van socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte vaststelt dat verzoeker langer dan drie maanden in verschillende landen verbleef, en het laatste land verliet zonder vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat derhalve op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker niet onder toepassing van de Conventie van Genève valt; dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat deze vaststellingen niet op afdoende wijze door verzoeker worden weerlegd, temeer daar hij een beroep doet op feitelijke elementen en gegevens die inmiddels achterhaald zijn en die niet meer dienstig kunnen worden aangevoerd; dat, nu lijkt dat verzoeker niet onder toepassing van de Conventie van Genève valt, de schending van artikel 33 van dit verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
veertien januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.